

Amant

Divadlo Na hlavu, Brno / Pavel Němec

Mnoho povyku pro mnoho povyku

„Netušil jsem, jak těžký úkol si na sebe nakládám tím, že chci napsat situační komedii,“ vyznává se Pavel Němec v úvodní poznámce své veselohry *Amant*, která patří na amatérských jevištích k těm hojně uváděným. Není to přitom jen obvyklá autorská skromnost: situační komedie je opravdu čímsi, co jednoduše jen vypadá, a třeba konkrétně *Amant* staví inscenátorům do cesty mnohem víc problémů než svým hrdinům fraškovitých situací. Povážlivě často tu selhává základní situační logika, postavy jsou nuceny chovat se jako úplní pitomci proto, aby se mohl děj dále rozvinout, a komediální situace spíše jdou jedna po druhé, než aby ze sebe vyplývaly a řetězily se.

Mladé brněnské Divadlo Na hlavu je vybaveno nesmírně sympatickou energií. Je sice zřejmé, že v některých ohledech (jak prozrazuje třeba naivistická scénografie s namalovanými dveřmi nebo přestávka po patnácti minutách, která ovšem působí jako milá recese) chybí nějaká výraznější divadelní zkušenost, a plně překonat problémy předlohy je přes všechnu snahu nad jejich síly, ale herectví souboru má kouzlo, díky kterému lze leccos odpustit. Pohybuje se v poměrně velkorysé škále různých stylizací (od cimrmanovsky podehrávajícího Davida Janču v roli strážníka, jehož omluvné vstupy patří k vrcholům kusu, po dryáčnický exponovanou, leč okouzující tetu Emilku Silvie Antalikové), ale dohromady je překvapivě kompaktní, přičemž Adéla Gütterová v roli Káti je zdatnou tahounkou kusu.

Proto lze jenom doufat, že napříště bude mít soubor buď šťastnější dramaturgickou ruku, anebo si třeba něco autorského napíše – už jenom šarmantní zcizující stand-up režiséra Tomáše Langa, osvětlující nenadálou přestávku, dává tušit, že smyslu pro potměšilý humor je tu víc než dost. Osobně bych se na takové setkání dost těšil.

Michal Zahálka